

КОСМИЧЕСКОТО ПИЛЕНЦЕ

.....

От шоколадовото яйце на Великден миналата година в дома на професор Тибола изскочило знаете ли какво? Изненада! Космическо пиленце, което по всичко приличало на земните пиленца, но било с капитанска фуражка на главата и телевизионна антена на фуражката.

Професорът, госпожа Луиза и децата казали едновременно „Ооо!“ и после не намерили други думи.

Пиленцето се оглеждало недоволно.

– Колко сте изостанали на тази планета – рекло то. – Тук е още Великден, а при нас на Марс Осем е вече сряда.

– Този месец ли? – попитал професор Тибола.

– Само това оставаше! Сряда следващия месец. А колкото за годините – напред сме с двайсет и пет години.

Космическото пиленце се разхождало нагоре-надолу, за да си раздвижи крачетата, и мърморело:

– Каква неприятност! Каква отвратителна неприятност.

– Какво ви тревожи? – попитала госпожа Луиза.

– Счупихте летящото яйце и сега не мога да се върна на Марс Осем.

– Но ние купихме това яйце от сладкарницата.

– Нищо не разбирате вие. Това яйце в действителност е космически кораб, маскиран като великденско яйце, а аз, неговият капитан, съм маскиран като пиленце.

– А екипажът?

– Аз съм и екипажът. Но сега ще ме разжалват, дори може да ме направят полковник.

– Ех, полковник е повече от капитан.

– Така е при вас, защото у вас чиновите са наопаки. При нас най-високият чин е обикновен гражданин. Но да оставим това настрана. Моята мисия пропадна.

– Можем да ви кажем, че много съжаляваме, но не знаем за каква мисия става дума.

– Ах, и аз дори не зная. Трябваше да чакам на онази витрина, докато се обади тайният ни агент.

– Интересно – казал професорът, – имате и тайни агенти на Земята. А ако отидем да разкажем това в полицията?

– Идете, идете, моля ви се, да разказвате за космическото пиленце и ще видите как всички ще ви се смеят.

– И това е вярно. Тогава, тъй като сме си наши хора, кажете ни нещо повече за тия тайни агенти.

– Те са натоварени със задачата да разпознават земните жители, които ще долетят на Марс Осем след двайсет и пет години.

– Това е доста глупаво. Ние засега не знаем дори къде се намира Марс Осем.

– Вие забравяте, професоре, че там горе ние сме напред във времето с двайсет и пет години. Например знаем вече, че капитанът на земния звездолет, който ще стигне до Марс Осем, ще се казва Джино.

– Я! – казал най-големият син на професор Тибола. – Също като мене.

– Чисто съвпадение – отсъдило космопиленцето. – Ще се нарича Джино и ще бъде на трийсет и три години. Значи в този миг на Земята той е точно на осем години.

– Я гледай, гледай – казал Джино, – тъкмо моята възраст.

– Не ме прекъсвайте непрекъснато – извикал строго капитанът на космическото яйце. – Както ви обясних, ние трябва

да намерим този Джино и другите членове на бъдещия екипаж, да ги наблюдаваме, без те да забележат, за да ги възпитаваме както трябва.

– Какво, какво? – рекъл професорът. – Значи ние не възпитаваме добре децата си?

– Не чак толкова добре. Първо, не ги привиквате към мисълта, че трябва да пътуват между звездите, второ, не ги учите, че трябва да бъдат граждани на Вселената, трето, не ги учите, че думата „неприятел“ вън от Земята не съществува, четвърто...

– Извинявайте, капитане – прекъснала го госпожа Луиза, – как е фамилията на този ваш Джино?

– Моля ви се, ваш, не наш. Нарича се Тибола. Джино Тибола.

– Но това съм аз! – подскочил синът на професора. – Ура!

– Какво ура? – извикала госпожа Луиза. – Да не мислиш, че баща ти и аз ще разрешим...

Но космическото пиленце вече било кацнало на ръката на Джино.

– Ура! Мисията ми е изпълнена! След два-сет и пет години ще мога и аз да се върна вкъщи.

– А яйцето? – попитала с въздишка сестричката на Джино.

– Веднага ще го изядем, разбира се.

Така и направили.

БЪРКАНИЦА В ПРИКАЗКИТЕ

.....

– Имало едно време едно момиченце, което се наричало Жълтата шапчица.

– Не: Червената!

– А, да, Червената шапчица. Майка ѝ я извикала и ѝ казала: „Слушай, Зелена шапчице...“.

– Ама не: Червена!

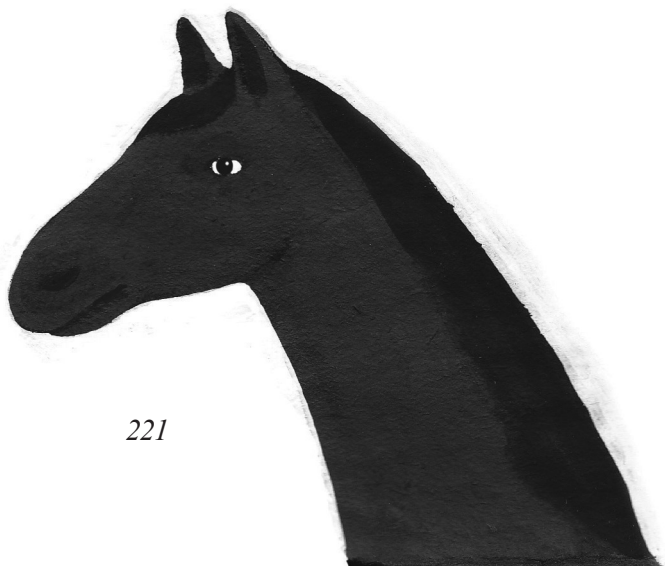
– А, да, Червена. „Иди при леля Диомира да ѝ занесеш тази обелка от картоф.“

– Не: върви при баба си да ѝ занесеш тази пшеничена питка.

– Добре, момиченцето отишло в гората и срещнало един жираф.

- Каква бъркотия! Срещнало вълк, не жираф.
- И вълкът я попитал: „Колко прави шест по осем?“.
- Нищо подобно. Вълкът я попитал: „Къде отиваш?“.
- Имаш право. И Черната шапчица отговорила...
- Червената шапчица, Червената, Червената!
- Да, и отговорила: „Отивам на пазара, за да купя домати по поре“.
- Това и насън не ѝ е минало през ума: отивам при баба, която е болна, но не мога да си спомня пътя.
- Точно така и конят казал...
- Какъв кон? Това бил вълкът.
- Да. И казал така: „Вземи трамвай номер 65, слез на площада пред катедралата, завий

надясно, ще видиш три стъпала и една паричка на земята, остави стъпалата, вземи паричката и си купи дъвка“.

– Дядо, ти изобщо не знаеш да разказваш приказки, всичко объркваш. А дъвка пак ще си купя.

– Добре, ето ти паричка.

И дядото отново зачел вестника си.

ПРЕМИНАЛ С ОТЛИЧЕН ПЛЮС ДВЕ

.....

– Помощ! Помощ! – докато бягала, викала бедната Десетка¹.

– Какво става? Какво ти се е случило?

– Не виждате ли? Изваждането ме преследва. Ако ме настигне, ще бъде катастрофа.

– Е, хайде, чак пък катастрофа...

Ето че се случило: Изваждането хванало Десетката, хвърлило се върху нея и нанесло няколко удара с острия си меч. Десетката загубила един пръст, загубила втори. За неин късмет, минал един чуждестранен автомобил, ей толкова дълъг, и докато Изваждането се обърнало за миг, за да реши дали да не го скъси

¹ В Италия оценките в училище са от 1 до 10, като положителните оценки са от 6 (задоволителен) до 10 (отличен), а отрицателните са няколко степени: от слаба до извънредно слаба оценка. – Бел. пр.

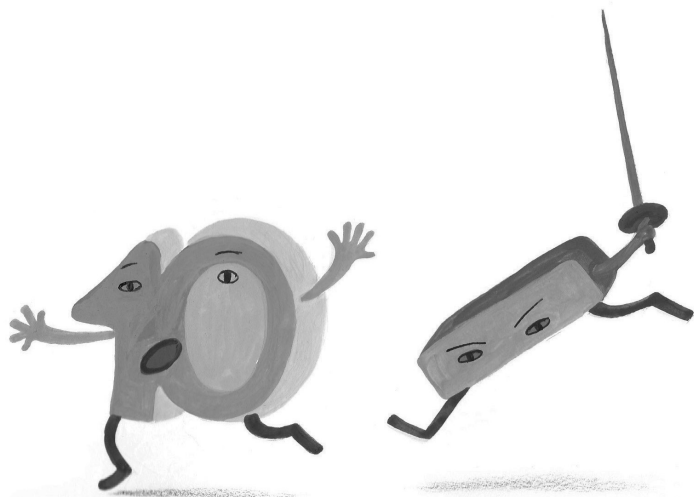
малко, добрата Десетка успяла да се измъкне и да изчезне в един вход. Но междувременно вече не е Десетка, а само Осмица, на която ѝ тече кръв от носа.

– Горката, какво са ти направили? Да не си се спречкала с приятелките ти?

– Милост, който може, да се спасява.

Гласчето било и нежно, и разбиращо, но било на Делението. Страдалната Осмица измърморила едно тихо „Добър вечер“ и се опитала да излезе отново на улицата, но Делението било по-бързо и само с едно щракване на ножиците, я разделило на две: Четворка и Четворка. Едната я пъхнало в джоба си, но другата успяла да избяга, да излезе на улицата и да скочи в един трамвай.

– Допреди малко бях Десетка – плачела тя, –

а сега ме погледнете! Четворка!

Учениците бързо се отдръпвали, не искали да имат нищо общо с нея. Ватманът мърморел:

– Някои хора трябва да проявят малко разум и да ходят пеша.

– Не съм виновна аз! – извикала хленчещата бивша Десетка.

– Да бе, котката е виновна. Всички така разправят.

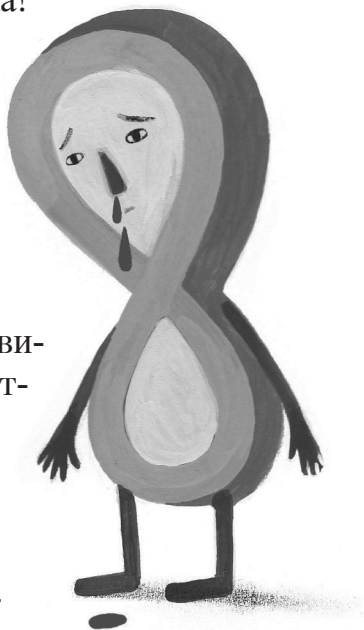
Четворката слязла на първата спирка, червена като червен фотьойл.

Ай, пак направила беля: настъпила някого.

– О, много извинете, господине.

Но господинът не се ядосал, дори се усмихнал. Я виж ти, това бил не кой друг, а Умножението! Имал ей такова огромно сърце и не можел да търпи някой да изглежда нещастен. Тутакси умножил Четворката по три и ето ти една прекрасна Дванадесетица, готова да преброи цяла дузина яйца.

– Ура! – извикала Дванадесетицата. – Преминах с отличен плюс две!

ЧОВЕЧЕТО ОТ НИЩО

.....

Имало някога едно човече от нищо. Имало то нос от нищо, уста от нищо, дрехи от нищо и винаги се обувало в нищо. Тръгнало на път по едно шосе от нищо, което не водело никъде. Срещнало една мишка от нищо и я попитало:

– Не се ли страхуваш от котката?

– Не, разбира се – отговорила мишката от нищо, – в тази Страна от нищо има само котки от нищо, които имат мустаци от нищо и нокти от нищо. Освен това аз уважавам кашкавала. Ям само дупките. Нямаат никакъв вкус, но ми се услаждат.

– Главата ме заболя – казал човечето от нищо.

– Това е глава от нищо: даже и да я удариш в стената, няма да те заболи.

Човечето от нищо искало да опита, потърсило стена, за да си блъсне главата, но стената била от нищо и тъй като се било засилило – паднало от другата страна. И от другата страна нямало съвсем нищо. Човечето от нищо било така уморено от всичкото това нищо, че заспало. И докато

спяло, сънувало, че е човече от нищо и върви по един път от нищо, където срещнало една мишка от нищо, и започнало и то да яде дупки от кашкавал; и излязло, че мишката имала право: просто нямали никакъв вкус.

ВСЕОБЩА ИСТОРИЯ

.....

В началото Земята била цялата неуредена. Да се направи по-обитаема коствало много усилия. Нямало мостове, за да се минава по тях над реките. Нямало пътеки, за да се изкачва човек в планините. Искаш да седнеш ли? И следи от пейки нямало. Умиращ за сън ли? Не съществувало такова нещо като легло. За да не си убодеш краката – нито обуца, нито ботуши. Ако виждаш слабо – не се опитвай да намериш

очила. Няколко топци, за да поиграеш футбол, липсвали тенджерата и огън, за да си свариш спагети, дори като помисли човек – липсвали и спагети. Изобщо няколко нищо. Нула без нула, и толкова. Имало само хора с две ръце за работа – и най-големите неизправности можели да се поправят. Но за оправяне остава още много: запретнете ръкави, има работа за всички!

СЪДЪРЖАНИЕ

Имало едно време...	5
Злополучният ловец	7
Дворец от сладолед	12
Разходката на един разсеян	15
Дворецът за чупене	19
Женицата, която брояла кихавици	24
Страната без остриета	27
Страната с „не“ отпред	31
Хората от масло	34
Алиса Търкуланка	36
Шоколаденият път	40
Да си измисляме числа*	42
Бриф, бруф, браф	44
Собственикът на град Стокхолм	46
Носът на краля	49
Знаменитият валеж в Пьомбино	53
Въртележката в Чезенатико	55
На плажа в Остия	60
Мишлето от комиксите*	65
Историята на царство Лапандия	69
Алиса пада в морето	71
Войната на камбаните	74
Теменужка на Северния полюс	77
Младият рак	81
Косите на великана	85
Носът, който избягал	88
Пътят, който не водел никъде	93
Плашило за врабчета	98
Игра с бастун	100
Старите пословици*	104
Аполония Мармаладова	106

* Приказките, отбелязани със звездичка, са в превод на Евдокия Златарова, останалите са преведени от Светозар Златаров.

Старата леля Ада	110
Слънцето и облакът	113
Царят, който трябвало да умре.....	115
Магьосникът с кометите	118
Рибарят от Чофалу	121
Цар Мидас.....	125
Синият светофар	128
Мишокът, който ядял котки	130
Долу деветката*	133
Невидимият Тонино	135
Много въпроси	140
Добрият Джилберто	143
Думата „плача“	146
Лакомата треска	148
Неделя сутрин.....	150
Заспиване, събуждане	153
Кристалния Джакомо	155
Маймуни на път	158
Господин Мързелан	160
Едно и седем*	163
Човекът, който искал да открадне Колизея	165
Асансьор за звездите	169
Тролейбус №75.....	175
Кучешкото село.....	180
Бягството на Пулчинела.....	184
Зидарят от Валтелина	188
Одеялото на войника.....	191
Кладенецът на Кашина Пиана	195
Къщи и дворци	200
Учителят Гароне.....	203
Планета на истината	205
Подвижният тротоар.....	208
Космическа кухня.....	210
Поучителни бонбони.....	212
Космическото пилеце	215
Бърканица в приказките	220
Преминал с отличен плус две*	223
Човечето от нищо.....	226
Всеобща история.....	228